

Безперечно, поліцейському слід пам'ятати, що кожна людина – це особистість, індивідуальність, неповторність, до кожної людини потрібно знайти свій підхід і бути толерантним в кожній ситуації, яка б не трапилася в нашому житті.

Список використаних джерел

1. Про Національну поліцію : Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII.
2. Про затвердження Правил етичної поведінки поліцейських : наказ МВС України від 9 лист. 2016 р. № 1179.
3. Социальная психология : учебник для вузов. Стандарт третьего поколения. – СПб. : Питер, 2017. – 400 с.

Захаренко Л. М., кандидат психологічних наук, старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем психологічного забезпечення навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ

ПРАВИЛА ЕФЕКТИВНОГО ПРОФЕСІЙНОГО СПІЛКУВАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ІЗ ДІТЬМИ РІЗНОГО ВІКУ

У своїй професійній діяльності поліцейські спілкуються з різними категоріями осіб та досить часто здійснюють професійне спілкування у проблемних ситуаціях. Відповідно до результатів анонімного опитування поліцейських, проведеного співробітникам наукової лабораторії з проблем психологічного забезпечення Національної академії внутрішніх справ у лютому 2017 року, проблемне професійне спілкування поліцейських досить часто виникає з неповнолітніми, тобто з особами, яким не виповнилося 18 років [1].

Вищезазначене зумовлює необхідність удосконалення навичок професійного спілкування поліцейських з даною категорією осіб, що потребує формулювання правил професійного спілкування поліцейських з дітьми різного віку.

Правила професійного спілкування поліцейських з дітьми різного віку:

1. Для ефективного спілкування з дітьми різного віку потрібно забезпечити задоволення їх базових потреб: потреби у безпеці; потреби у безумовній любові; потреби у визнанні; потреби у пізнанні та набутті навичок; потреби бути собою; потреби бути дитиною [2, с. 301–310]. Для цього потрібно створити дитині відчуття безпеки та захищеності, добре ставитися до неї, відзначати її здібності; бути прикладом для наслідування; сприймати дитину такою, якою вона є.

2. Пам'ятайте, що дитина – більш емоційний та менш контрольований співрозмовник, ніж дорослий, а тому під час спілкування з дітьми різного віку враховуйте їх вікові особливості розвитку.

Немовлята (*від народження до 1 року*) потребують безпосереднього емоційного спілкування з дорослими, позитивний характер якого (переважання емоцій радості, задоволення) є тонусом для їх психічного здоров'я та стимулом для пізнання світу.

Під час спілкування з дітьми 1–3 років (*раннє дитинство*) слід зважати на їх малий словниковий запас: у 1,5 років – від 30–40 до 100 слів, що рідко використовуються; у 2 роки – приблизно 300 слів, у 3 роки – від 500 до 1500 слів. Вони не здатні що-небудь вигадати, обманути, можуть мимовільно пригадати те, що побачили чи почули раніше. На 3 році життя дитина стає здатною виконувати предметні дії за інструкцією дорослого; з цікавістю слухає будь-які розмови дорослих, прагнучи зрозуміти, про що вони говорять; активно слухає казки, оповідання, вірші. Будуючи спілкування з 3-річними дітьми зважайте на їх підвищену образливість і чутливість до визнання їх досягнень, емоційні спалахи з приводу дрібниць, перебільшення власних успіхів. Організуйте спілкування у вигляді малювання та казок, використовуйте схвалення та слова-оцінки.

Під час спілкування з дітьми дошкільного віку (*3–6 років*) можна отримати лише поверхневу інформацію. Діти дошкільного віку мають яскраву уяву і можуть широко вірити у деякі речі, які насправді не відбувались, забувати неважливі факти або плутатись у свідченнях. Розмовляють простими або складними реченнями, слабо орієнтуються у часі, просторі, числах, не розуміють абстракцій. Вірять інформації від

дорослих, реагують на похвалу, можуть бути сором'язливими з незнайомими людьми. Спілкування організовується у вигляді малювання, казок, інших «м'яких» методик. Якщо не вдалось розговорити дитину дошкільного віку, то спробуйте говорити про цікаві для неї теми («Ти любиш мультфільми?»; «Який твій улюблений мультфільм?»; «Яка твоя улюблена іграшка?»).

Під час спілкування з дітьми молодшого шкільного віку (6–10 років) необхідно враховувати, що вони мають цілком достатній словниковий запас для висловлювань, можуть описувати подоробиці, пояснювати хід подій. Пам'ятають факти впродовж довгого періоду часу, розуміють категорії «добре» та «погано», мають власну думку. Їх мислення та оцінки контрастні, крайні (добре-погане, свої-чужі, правильно-неправильно). З 9–10 років починають вільно виражати свої емоції, швидко говорити, можуть брехати для захисту себе від негативних наслідків. До дорослого відносяться з довірою і відкритістю. Для них дуже важливим є особистий приклад дорослих, громадське оцінювання їхніх вчинків, знань і особистих якостей.

Під час спілкування з дітьми підліткового віку (10–15 років) врахуйте, що підлітки здатні мислити критично, можуть висловлювати незгоду із діями дорослих, потребують фактів та аргументації. Їм властива увага до зовнішності, одягу, манер. Збереження статусу у власній соціальній групі для них є важливим. Необхідно пам'ятати, що у підлітків можливі різкі зміни емоційних станів, у тому числі через гормональні зміни у зв'язку із статевим дозріванням, запальність, дратівливість, конфліктність з дорослими (батьками, вчителями, представниками влади). Потрібно бути чесними, відвертими, прислуховуватись до їхньої думки та поважати як особистостей, обережно використовувати зауваження, повчальний тон чи наказ (замість наказу «Припини палити!» зауважити: «Паління шкодить твоєму здоров'ю» тощо). Використовуючи пропозицію, прохання, домовленості можна отримати певну довіру підлітка.

Під час спілкування з дітьми юнацького віку (15–18 років) слід опиратися на їх морально-вольові якості. Юнаки (юнки) у спілкуванні вибіркові, усвідомлюють цінність власної особистості, своєї неповторності, прагнуть бути з дорослими на рівних як з друзями чи порадиниками. У цьому віці

зростає увага до особистісних, внутрішніх, власне психологічних якостей людини, на основі чого робиться висновок про неї. Врахуйте, що небажання чи невміння дорослих визнавати автономію юнаків (юнок) часто призводить до конфліктів.

3. Впродовж спілкування контролюйте свої емоції та уникайте проявів негативного емоційного впливу на психіку дитини, адже це може ускладнити спілкування та призвести до виникнення негативних установок щодо поліцейських.

4. Підтримуйте доброзичливий, товариський стиль розмови, демонструйте своє позитивне ставлення (через привітний погляд, посмішку, прямі слова типу «радий тебе бачити», «як добре, що ми знайшли тебе» тощо).

5. Навчітьесь слухати і чути дитину, щоб зрозуміти причини її поганої поведінки. Поставте себе на місце дитини через заглиблення у її внутрішній світ, уявіть, як би Ви поводитися на її місці.

6. Під час розмови уважно підбирайте слова, адже Ваше слово має величезний вплив на дитину. Використовуйте інформування, пояснення, переконання, будьте зразком для наслідування (це стосується Вашого зовнішнього вигляду, певних зовнішніх рис, манер, вчинків, слів тощо).

7. Визнавайте успіхи дитини (осуд менш інформативний, ніж схвалення) та використовуйте позитивне підкріплення (похвалу, заохочення, схвалення, власний приклад), що сприяє формуванню позитивних звичок поведінки та подоланню наявних негативних звичок.

8. Поважайте дитину як особистість, а тому будьте завжди ввічливими, поступливими, чистосердечними та уникайте брехні. Якщо не вдалось розговорити дитину – спілкуйтесь на цікаві для неї теми.

9. Запропонуйте дитині свою допомогу у подоланні наявних проблем, вирішити які вона ще не в змозі.

Список використаних джерел

1. Кутішенко В. П. Вікова та педагогічна психологія (курс лекцій) / В. П. Кутішенко. – 2-ге вид. : навч. посіб. – Київ : Центр учбової літератури, 2010. – 128 с.

2. Максимова Н. Ю. Психологія девіантної поведінки : навч. видання // Н. Ю. Максимова. – Київ : Либідь, 2011. – 520 с.

3. Проблемні ситуації професійного спілкування : погляд поліцейських / О. А. Галустьян, Л. М. Захаренко, Т. І. Юрченко-Шеховцова // Розвиток науки і техніки : проблеми та перспективи : зб-к тез Всеукр. наук.-практ. інтернет-конференції з нагоди відзначення Дня науки-2017 в Україні (Київ, 24 трав. 2017). – Київ : Державний наук.-дослідн. ін-т МВС України, 2017. – С. 229–223.

Федишин О. М., старший викладач кафедри іноземних мов та культури фахового мовлення Львівського державного університету внутрішніх справ

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Невід’ємною складовою професійної підготовки спеціалістів різного профілю є вивчення іноземної мови, яка є важливою частиною сучасного ритму життя. Вивчення іноземної мови – крок важливий, тобто потребує значних зусиль. Це також запорука майбутньої вдалої кар’єри студентів. Для досягнення високого рівня іноземної мови викладачеві важливо знати новітні методи викладання, спеціальні навчальні техніки та прийоми, щоб оптимально підібрати той чи інший метод відповідно до рівня знань, потреб, інтересів студентів тощо. Раціональне та вмотивоване використання методів навчання на заняттях іноземної мови вимагає креативного підходу з боку викладача, адже «педагогіка є наукою і мистецтвом одночасно, тому і підхід до вибору методів навчання має ґрунтуватися на творчості педагога» [2, с. 159–160].

Метою даної розвідки є огляд сучасних тенденцій розвитку методів викладання іноземних мов.

Під час відбору сучасних методів навчання необхідно врахувати критерії, відповідно до яких використані методи повинні:

– створювати атмосферу, в якій студент відчуває себе вільно і комфортно, стимулювати його інтереси, розвивати бажання практичного вживання іноземної мови;

– заохочувати студента загалом, зачіпаючи його емоції, почуття, тощо;